

Τι ἔλεγον ; τί πρὸς αὐτὴν ἐφέλλιζε τὸ στόμα ;
 'Ποῦς ἀκτῖνας ἔπεμπε τὸ νεαρὸν μου ὄμμα.
 'Ηνώει ὅτι ἔθουον πολῦτιμον θυσίαν,
 δεσμώτιδά τὴν νέαν μου προσφέρων ἡλικίαν ;

Φεῦ ! ἤδη μοι ἐλήγτευσεν ἡ γόηστα τὰς φρένας
 καὶ δι' αὐτὴν προέγραφα ἀθώας ἐρωμένες,
 καὶ παραιτῶν τὸ ἄστατον τῆς νέας ἡλικίας
 κατήντησα τοῦ κάλλους τῆς δεσμώτης τραυματίας

Εὐδα μὼν ἂν ἀπέρριπτε χάριν ἐμοῦ τοὺς ἄλλους
 ἂν τοὺς βομβοῦντας κώνωπας ἀπέρριπτε τοὺς
 (λάλους,
 καὶ μ' ἔλεγεν εἰλικρινῶς εἰς ἀγαπῶ, σὲ μόνον
 θὰ ἦμην πρῶτος μεταξὺ πάντων τῶν εὐδαιμόνων

Αὐτὴ θὰ μ' ἐπροβίδαζεν εἰς πειρητοῦ βαθμίδα
 ἀπὸ ἀπείρου στιχουργοῦ, αὐτὴ μὲ τὴν φαλλίδα
 θὰ ἔκοπτε τοῦ ἔρωτος ποιητικὴν πορφύραν
 καὶ θὰ μοι καθηγίαζε μ' ἐν φίλημα τὴν λύραν.

'Ας ἡδυνάμην ὁ πτωχὸς εἰς τὰ λευκάτης στήθη
 νὰ μείν' ὠχρὸς, λειπόθυμος . . . , 'Αλλὰ ποτὲ οἱ
 (λίθοι,
 ποτὲ δὲν ἐξετίμησαν τοιαύτας διαχύσεις,
 ποτὲ σφριγόντων ποιητῶν δὲν εἶδον συγκινήσεις.

. . . Ματαίως, ὦ καρδιά μου, εἰς ταῦτα ἔξαν
 τλεῖσαι !

'Εκείνη, δὲν σὲ ἀγαπᾷ, γελᾷ ἂν συγκινεῖσαι
 'Εκείνη δὲν ἠγάπησε, νὰ ἀγαπᾶται θέλει
 καὶ ἐμπρὸς τῆς νὰ περᾷ ποθεῖ φίλων βλακῶν ἀγέλη.

Καὶ ὅμως δὲν σὲ παραιτῶ· καὶ ἂν δὲν συγκινεῖσαι,
 πολλῶν μου ἀντικείμενον ἐμπνεύσεων θὰ ἦσαι
 Εὐδαίμων δὲ δι' ἕκαστον παλμὸν, δι' ἓνα στίχον,
 ὡς ἀμοιβὴν ἐν βλέμμα σου περιπαθεῖς ἂν εἶχον.

'Αλλὰ εἰ δὲν μ' ἀρνηθῇς ἀγάπην ἀμοιβαίαν
 εἰ δὲν τὴν λέξιν σ' ἀγαπῶ μοι εἴπης τὴν ὥραν,
 θὰ μ' ἔχῃς δορυφόρον σου, θὰ σὲ ἀποθεώσω,
 εἰς σὲ τὴν λύραν, τὴν ψυχὴν, τὸ πᾶν θ' ἀφιερῶσω.
 (1869). ΤΙΜΩΝ.

ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΟΙΝΟΣ.

(Ἐπὶ τοῦ ἤχου ὁ 'Ερωτευμένος 'Ε-
 γετὸς κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου ἐποιήθη
 καὶ εἰς οὗ τὸν περιπαθῇ ποιητὴν καὶ φίλον
 μου Σ. Βασιλειάδην ἀφιερῶται.)

Τὸν οἶνον κίρνα, τὴν λύραν φέρε !
 Πρὶν μὲ σαρώσῃ ὁ σπεύδων χρόνος,
 πρὶν μὲ συλλάβῃ ῥυτίς καὶ πόνος
 ψάλλων, μεθύων χεῖλη ζητῶ !
 'Όταν δὲν λάμπουν 'Ηδῆς ἡμέραι
 τὴν τέρψιν μάτην θὰ ἐπαιτῶ

Μέθην τὸ χεῖλος τῆς κόρης φέρε
 καὶ οἱ τοῦ στήθους παλμοὶ θυέλλας
 πλὴν ἄλλων κόσμων ἐγγεῖσι σέλας
 τοῦ Διονύσου ἢ σταφυλῆ.
 'Ανὼ ἡ κόρη τὸ πνεῦμα αἶρει
 ἐν ᾧ τὸ χεῖλος θερμὸν φιλεῖ !

'Εδῶ στραφῆτε ! προβαίνει χήρα
 μεστὴ μαγείας, πτωχὴ εἰς χρόνους.
 Δὲν τὴν λυπεῖσθε ; ἐκχεῖ στόνους,
 ἀνδρὸς στερεῖται . . . καὶ ἐραστοῦ !
 'Εμπρὸς ! τὸ ἄσμα θ' ὡς ψάλλ' ἡ λύρα
 ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀγαστοῦ !

'Ιδοὺ καὶ ἄλλη, συνεζευγμένη
 ἀλλὰ ἀλλόφρων, κοσμοπολίτις.
 Εἰς ἐν τῆς βλέμμα πᾶς ὡς προφήτης,
 εἰς ὅταν φωνήσῃ — αἰεὶ ἐμὴ
 δὲν εἶπε ψεῦδος ! εἰς ἐρωμένην,
 σφριγᾷ ἐκ πόθων, λειποθυμεῖ !

Τὸν οἶνον κίρνα. Γυνὴ καὶ κόρη.
 ἐν ὧσιν μένουν, τὴν γῆν κοσμοῦσαι
 θὰ μένουν Βάκχαι, θὰ μένουν Μοῦσαι,
 θὰ μένουν πόθοι καὶ ῥεμβασμοί
 'Ερῶν, μεθύων, θνητὲ, προχώρει.
 'Αλλῶς σὲ θάπτουν, παθῶν σεισμοί.

Προβῆτε φίλοι ! ἐμπρὸς ἀπλοῦται
 εὐρύς ὁ πόντος, γελῶν τὸ κύμα !
 'Αντὶ λιμένος μακρὰν τὸ μνημα
 μᾶς περιμένει σιωπηλόν.
 Τὰ κύπελλά σας φαιδροὶ κενοῦτε.
 'Ακολουθεῖτε ! πίπτω φίλων !

Τ. Δ. Α.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ.

Μάτια ποῦ παίζουν καὶ γελοῦν, φρύδια καμ-
 (ρωμένα,
 Χρυσὰ μαλλιά σ' τὸ Ζέφυρο μὲ χάρι σκορπισμένα
 Μέτωπο ὠραῖο καὶ ἀγνὸ σὰν φεγγαριοῦ ἀκτῖνα
 Μάγουλα ποῦ ἀγκαλιάζονται τὰ ῥόδα μὲ τὰ κρῖνα
 Στόμα πλασμένο γιὰ φιλιὰ, χεῖρ χυτὸ καὶ ἀφράτο
 'Σὰν τὴν λαμπάδα ἀνάστημα, πόδι ῥοδοχιονάτο
 'Αγγελικὸ χαμόγελο, δόντια μαργαριτάρη,
 Ποιὰ ἄλλη ἀπ' τὴν ἀγάπην μου ἔχει περισσὴν
 χάρι ;

9 Δεκεμβρίου 1869.

I. X. K.